

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

navrhovatelů: a) **Ing. S. Š.**
bytem X

b) **KOSSTA TŘEBÍZ s.r.o.**, IČO: 25665537
sídlem Třebíz 13, Třebíz

oba zastoupeni advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Klokotská 103/13, Tábor

proti
odpůrkyni:

obec Třebíz
sídlem Třebíz 57, Třebíz
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou
sídlem Údolní 567/33, Brno-město, Brno

o **návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Třebíz** ze dne 12. 2. 2020,

takto:

- I. Návrh se zamítá.
- II. Navrhovatel a) je povinen zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 267 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jiřího Nezhyby.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Vymezení věci a dosavadní průběh soudního přezkumu

1. Navrhovatelé se společným návrhem podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhali zrušení opatření obecné povahy označeného v záhlaví (dále jen „napadené OOP“). Regulace stanovená napadeným OOP se vztahuje k pozemkům parc. č. XA, parc. č. st. XB, parc. č. XC, parc. č. XD, parc. č. XE, parc. č. XF, parc. č. XG, parc. č. XH, parc. č. PZE XCH a parc. č. PZE XI v katastrálním území a obci X (stejně jako všechny další nemovitě věci uvedené v tomto rozsudku), které jsou ve vlastnictví navrhovatelů.
2. Zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 3. 2022, č. j. 54 A 12/2021-71, výrokem I v bodu a) zrušil napadené OOP v části textového a grafického vymezení plochy ZO – zeleň ochranná a izolační na pozemcích parc. č. XA, parc. č. XC, parc. č. XD a parc. č. XE (dále jen „skupina pozemků A“). Kromě toho je výrokem I v bodu b) zrušil i v části textového a grafického vymezení plochy NZ – plochy zemědělské na pozemku parc. č. XG. Ve zbytku návrh výrokem II zamítl. Výrokem III rozhodl, že navrhovatel a) a odpůrkyně nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení, a výrokem IV uložil navrhovatelce b) povinnost zaplatit odpůrkyni náhradu nákladů řízení.
3. Na základě kasační stížnosti odpůrkyně Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 18. 4. 2023, č. j. 4 As 118/2022-42, zrušil rozsudek zdejšího soudu č. j. 54 A 12/2021-71, a to ve výroku I bodu a) a výroku III a v tomto rozsahu věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Ve zbytku kasační stížnost zamítl. NSS zdejšímu soudu uložil opětovně posoudit námitky navrhovatele a) směřující proti vymezení plochy ZO – zeleň ochranná a izolační na skupině pozemků A a znovu o návrhu na zrušení napadeného OOP v této části rozhodnout.

Obsah podání účastníků

4. Navrhovatelé regulaci obsaženou v napadeném OOP, respektive zařazení pozemků do konkrétních ploch, považují za rozpornou se zásadou proporcionality, zejména s kritérii vhodnosti, potřebnosti, minimalizace zásahů, zákazem diskriminace a zákazem libovůle. Pozemky ve skupině pozemků A jsou podle napadeného OOP součástí zastavěného území a jsou řazeny do ploch Z3a s funkčním využitím zeleň ochranná a izolační (ZO). S takovým zařazením navrhovatelé nesouhlasí, neboť při porovnání s ostatními (sousedícími) plochami se jedná o diskriminační a neproporcionální zásah do práv navrhovatele a). Vypořádání námitek navrhovatele a) je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ve vztahu ke skupině pozemků A navrhovatelé požadují zrušení jejich zařazení do ploch zeleň ochranná a izolační, neboť západně od nich se v přímém sousedství nachází stabilizovaná plocha OV a nově zastavitelná plocha Z2 občanského využití (OV), která na severní straně sahá až k hranici koridoru dálnice D7. Na východ od skupiny pozemků A se nachází v přímém sousedství pozemky navrhovatele a), na kterých provozuje svou podnikatelskou činnost více než 20 let a které jsou zařazeny do plochy OM. Tato vymezená plocha stávajícího využití OM sahá taktéž až ke koridoru dálnice D7. Skupina pozemků A tak tvoří mezi uvedenými plochami proluku, přičemž její vymezení (ZO) za hranicemi koridoru dálnice D7 nedává smysl, a je proto ve vztahu k nově navržené ploše Z2 (OV) neproporcionální a diskriminační. V napadeném OOP se uvádí, že toto zařazení je v souladu s koncepčním návrhem v celé trase stavby D7, neboť izolační zeleň slouží k oddělení koridoru dopravní infrastruktury odpůrkyně. Tato argumentace je však selektivní a diskriminační, neboť

sousední plocha byla vymezena jako návrhová plocha občanské vybavenosti – OV. Z obou stran skupiny pozemků A se nacházejí funkční plochy, které izolační zeleň neobsahují, ale jsou zařazeny do zastavitelných, respektive stabilizovaných ploch. Koncepční oddělení dopravní infrastruktury od odpůrkyně je zajištěno již plochou ZO v širší koridoru dálnice D7, který je rozhodně větší než její budoucí šíře. Není důvod, aby skupina pozemků A nemohla sloužit podnikatelské činnosti a musela být vedena jako izolační zeleň. Argumentace ochranou před dálnicí D7 je také lichá, neboť ta bude disponovat protihlukovou stěnou. Odpůrkyně se dále nedostatečně vypořádala s námitkami. Ve vypořádání námitek není žádné zdůvodnění, proč není možné využití skupiny pozemků A v ploše OM nebo obdobné zastavitelné ploše. Zároveň není odůvodněn odlišný přístup k sousedním plochám (Z2, OM), zejména to, proč je skupina pozemků A v celé své rozloze až hluboko do centra obce zařazena mezi izolační zeleň, zatímco pozemky odpůrkyně (dříve pozemky starosty) s totožnou charakteristikou (vzdálenost od dálnice, zařazení do zemědělského půdního fondu atd.) mohou být nově zařazeny mezi plochy zastavitelné.

5. Odpůrkyně ve vyjádření k návrhu navrhuje jeho zamítnutí. Stran námitek vztahujících se ke skupině pozemků A odpůrkyně uvádí, že z napadeného OOP vyplývá (např. z bodů 3.4 a 3.5 nebo bodů 21.2, 22.7 či 27.1.4 odůvodnění), že plocha Z3a byla spolu s plochou Z3b definována v souvislosti s vymezením koridoru dálnice D7 podle Zásad územního rozvoje Středočeského kraje. Její využití je proto na vybudování dálnice navázáno, přičemž je určena na ochranu zastavěného území a vesnické památkové rezervace odpůrkyně před negativními dopady plánované realizace dálnice D7. Plocha zeleně zároveň kompenzuje nedostatečné zastoupení přírodních, lesních a rekreačních ploch v intenzivně zemědělsky obhospodařovaném území. Kvůli tomu dosahují obě plochy značného rozsahu. Navíc odpůrkyně přistoupila k vymezení plochy izolační a ochranné zeleně vně koridoru stavby dálnice D7 tak, aby bylo minimalizováno narušení estetických a historických hodnot jejího území, i když to nebylo vyžadováno žádným právním předpisem nebo dotčeným orgánem. Zároveň bylo kompenzováno nedostatečné zastoupení lesních a rekreačních ploch na území obce a zajištěna schopnost zeleně jímat prachové částice, imise CO₂ a další škodliviny pocházející z dopravy na dálnici D7. Takovou funkci samotná protihluková stěna nemá. V původně zamýšlené podobě ochranné a izolační zeleně bylo počítáno s celkovou rozlohou ploch Z3a a Z3b 20,69 ha (z toho 7,5 ha zábor velmi kvalitní zemědělské půdy). V celé své délce dosahovaly obdobné šířky jako má plocha Z3a v konečné podobě v místě, kde se nachází skupina pozemků A. Původní širší pás ochranné a izolační zeleně v návrhu územního plánu Třebíz pro společné jednání byl redukován po vzájemné dohodě odpůrkyně s Krajským úřadem Středočeského kraje, který k návrhu územního plánu Třebíz uplatnil koordinované stanovisko ze dne 19. 4. 2017, č. j. 030913/2017/KUSK, jež návrhu vytýkalo rozsah vymezených ploch izolační a ochranné zeleně z pohledu ochrany zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) podle zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož byla předmětná plocha vymezena jako zastavitelná, která nemá být využívána k zemědělskému hospodaření, muselo dojít v jejím rozsahu k záboru ZPF. Podle stanoviska nebyl zábor v plánovaném rozsahu nezbytný, a tak bylo dohodnuto, že mimo zastavěné území budou řešené plochy kvůli kvalitě dotčené zemědělské půdy dosahovat maximální šířky 50 m. Na ploše Z3a v části mezi zastavěným územím odpůrkyně a dálnicí D7 byl vzhledem k omezeným možnostem zemědělského obdělávání rozsah ponechán. Vymezení plochy Z3a není proto vůči navrhovatelům účelové, selektivní či diskriminační. Onen „vykousnutý zub“, který by měl dle navrhovatelů tvořit

nelogickou proluku v zastavěném území, nezahrnuje výhradně jen pozemky navrhovatelů, ale nachází se zde i další pozemky různých vlastníků, mezi kterými figuruje i odpůrkyně (např. pozemky parc. č. XJ a parc. č. XK).

6. V replice navrhovatelé mimo jiné uvádějí, že existenci vesnické památkové rezervace nelze zdůvodňovat zásahy do hmotných práv soukromých osob. Napadené OOP si v podmínce rozvoje malého a středního podnikání odporuje, neboť navrhovatelům bezdůvodně neumožňuje rozvoj činnosti (v rámci skupiny pozemků A). Odpůrkyně přistoupila k vymezení izolační a ochranné zeleně diskriminačním způsobem, a to zejména ve vztahu ploše Z2, která se oproti plochám ostatním významným způsobem přibližuje koridoru dálnice D7. Vysvětlení této nerovnosti ale nelze z napadeného OOP ani z vypořádání námitek vyčíst. Případné „dovysvětlení“ ve vyjádření k návrhu nelze v rámci přezkoumatelnosti napadeného OOP „dohnat“.

Předcházející řízení před zdejším soudem a zrušující rozsudek NSS

7. Zdejší soud v rozsudku č. j. 54 A 12/2021-71 dospěl ve vztahu ke skupině pozemků A k závěru, že z odůvodnění napadeného OOP vyplývá bez dalšího pouze to, že je zde veřejný zájem na rozšíření sportovního zázemí odpůrkyně, respektive její mateřské školy, a že tento veřejný zájem má přednost před zájmem na soukromém podnikání. Toto odůvodnění však nedostojí judikaturním požadavkům na odůvodnění rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, na základě jakých podkladů posoudila odpůrkyně námitku navrhovatele a) a z jakých konkrétních skutečností vycházela a jak je hodnotila. Ve vypořádání námitek není uvedeno nic k tomu, proč není možné skupinu pozemků A zařadit alespoň do plochy OM tak, jak k tomu bylo přistoupeno u sousedních pozemků, a proč o této možnosti také nebylo jednáno s dotčenými orgány. Stejně tak chybí vysvětlení, proč musí být plocha ZO tak extrémně široká a nepostačí v užším rozsahu, jako je tomu za plochou OM. Rovněž nebylo zřejmé, zda odpůrkyně vzala do úvahy, že skupina pozemků A není tvořena cennými zemědělskými půdami I. a II. třídy ochrany, nýbrž dle grafické části odůvodnění napadeného územního plánu spadá do nižší třídy ochrany (III. a V.). S ohledem na výše uvedené soud shledal návrhový bod nepřezkoumatelnosti napadeného OOP pro nedostatek důvodů ve vztahu ke zvolenému právnímu režimu skupiny pozemků A důvodným.
8. NSS v rozsudku č. j. 4 As 118/2022-42 dospěl oproti zdejšímu soudu k závěru, že napadené OOP z hlediska odůvodnění a celkově přezkoumatelnosti ohledně zařazení skupiny pozemků A ob stojí. Navrhovatelem uplatněné námitky se týkaly nerovného zacházení ze strany odpůrkyně se skupinou pozemků A oproti pozemkům odpůrkyně zařazeným do zastavitelné plochy Z2 určeným pro veřejnou infrastrukturu (sportoviště a zázemí mateřské školy). Požadavek rovného zacházení se týká subjektů ve srovnatelném postavení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 As 338/2016-27, bod 14). Navrhovatel a) však není ohledně vlastnického práva ke skupině pozemků A ve srovnatelné situaci s odpůrkyní jako vlastníkem pozemků v ploše Z2. Navrhovatel a) se totiž domáhá vymezení zastavitelné plochy pro umísťování komerčních objektů, zatímco zastavitelná plocha Z2 se týká veřejné infrastruktury. Tyto záměry jsou podle NSS zcela odlišné a nesrovnatelné. Navrhovatel a) by hypoteticky mohl být ve srovnatelné situaci s jiným vlastníkem pozemků, na nichž by byla vymezena zastavitelná plocha s regulativem OM, existenci takového jiného vlastníka ale navrhovatel a) netvrdí a podle NSS takový vlastník ani neexistuje. Za takové situace považuje NSS z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí o námitce navrhovatele a) za zcela dostačující poukaz odpůrkyně na odlišnost záměru navrženého v ploše Z2 ve veřejném

zájmu od záměrů, jež požaduje umožnit navrhovatel a) na skupině pozemků A ve svém soukromém zájmu. NSS dále odkázal na části odůvodnění napadeného OOP, kde je k ploše Z3a uvedeno, že je vymezena pro ochranu zastavěného území a vesnické památkové rezervace před negativními dopady plánované realizace dálnice D7 a zároveň kompenzuje nedostatečné zastoupení přírodních, lesních a rekreačních ploch v intenzivně zemědělsky obhospodařovaném území, a na vypořádání námítky navrhovatele a), v němž odpůrkyně uvedla, že skupina pozemků A je v katastru nemovitostí vedena jako orná půda (součást ZPF), že plocha Z2 je určena pro rozvoj navrhovaný ve veřejném zájmu v přímé návaznosti na stávající objekt mateřské školy a měla by kompenzovat nedostatečné sportovní a tělovýchovné zázemí v obci. Provedení návrhu této plochy ve veřejném zájmu nemůže být argumentem pro odůvodnění návrhu na rozvoj soukromého podnikání. K omezení práv vlastníka zemědělských pozemků hospodařit na těchto pozemcích v souladu s právním stavem evidovaným v katastru nemovitostí pak nedochází. V kasační stížnosti odpůrkyně dále poukázala na to, že sousední pozemky navrhovatele a) zařazené do plochy OM jsou na rozdíl od skupiny pozemků A součástí zastavěného území obce. Za racionální a logickou považuje NSS rovněž argumentaci odpůrkyně, že plocha skupiny pozemků A navazuje na stávající školské zařízení (mateřskou školu) a že plocha Z2 bude na plochu izolační zeleně navazovat ve smyslu spolupůsobení a dotvoření odclonění stavby dálnice, přičemž objekty komerčních zařízení by takové dotvoření odclonění nezajišťovaly. NSS tedy ve vztahu ke skupině pozemků A shledal, že jejich zařazení v napadeném OOP je systémové a koncepční, odpůrkyně je v potřebném rozsahu odůvodnila, uvedla, z jakých konkrétních skutečností vycházela a jak je hodnotila a náležitě vypořádala také námítky navrhovatele a). Odůvodnění zařazení skupiny pozemků A v napadeném OOP proto NSS považuje za dostatečné. NSS zdejšímu soudu vytkl, že nevzal v úvahu to, že navrhovatel a) nebyl ve srovnatelné situaci jako vlastník pozemků zařazených do plochy Z2, že funkční využití skupiny pozemků A stanovené územním plánem nedoznalo zásadní změny oproti dosavadnímu zařazení pozemků zapsanému v katastru nemovitostí (orná půda – což je ostatně i nadále přípustný způsob užívání dle regulativů pro plochu ZO), a že tyto pozemky tak nejsou určeny k diametrálně odlišnému funkčnímu využití oproti stávajícímu stavu, a nedochází tudíž k závažnému či snad dokonce excesivnímu zásahu do práv navrhovatele a). Relevantní není ani úvaha o možném nerovném zacházení s ním. S přihlédnutím k tomu a k zásadě zdrženlivosti NSS dospěl k závěru, že požadavky zdejšího soudu na odůvodnění napadeného OOP, respektive rozhodnutí o námitkách navrhovatele a) ve vztahu ke skupině pozemků A, byly přemrštěné. Kasačním námitkám odpůrkyně ve vztahu ke sportovišti na pozemku parc. č. XG NSS nevyhověl a závěry zdejšího soudu v této části potvrdil.

Splnění procesních předpokladů

9. Již v předchozím řízení soud ověřil, že návrh byl podán včas, osobami k tomu oprávněnými a má všechny zákonem požadované náležitosti. Soud návrh posoudil jako přípustný a věcně se jím znovu zabýval, avšak pouze v rozsahu, ve kterém byl jeho rozsudek č. j. 54 A 12/2021-71 zrušen, neboť pouze v něm byla věc zdejšímu soudu ze strany NSS vrácena k dalšímu řízení. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného OOP (§ 101b odst. 3 s. ř. s.), tj. ze skutkového a právního stavu ke dni 12. 2. 2020, přičemž je vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). O věci rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Opětovné posouzení věci krajským soudem

10. Zdejší soud dal po vrácení věci oběma stranám prostor k případnému vyjádření v reakci na závěry NSS. Odpůrkyně nereagovala. Navrhovatelé ve vyjádření vyjádřili nesouhlas se závěry NSS. Trvají na tom, že napadené OOP zásadním způsobem zasahuje do jejich vlastnických práv a je v rozporu se zásadou proporcionality a zákazem diskriminace a libovůle. NSS podle nich tento zásah posoudil zcela nesprávně. Zopakovali také podstatné body argumentace uplatněné v návrhu a replice.
11. Při svém rozhodování soud vychází z algoritmu přezkumu, který byl pro tyto účely vymezen judikaturou (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS). Jednotlivými kroky algoritmu jsou: 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným procesním postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu se zákonem (hmotným právem) a 5) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (přiměřenosti právní regulace v širším slova smyslu). V rámci posledního bodu soud konkrétně zkoumá, zda opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisejí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem (kritérium potřebnosti), jakož i zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů) a v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu). S ohledem na vázanost soudu důvody návrhu se soud může zabývat jen těmi kroky algoritmu přezkumu, které navrhovatel zahrne do návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Zabývá se tedy jen těmi kroky algoritmu přezkumu, pod které se řadí jednotlivé konkrétní námitky navrhovatele.
12. V nyní projednávané věci navrhovatelé vznesli dva okruhy námitek. První okruh se týká nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného OOP (3. krok algoritmu) a druhý okruh pak otázky nepřiměřenosti zásahu do jejich práv a diskriminace (5. krok algoritmu). Pouze těmito námitkami se tedy soud zabýval.
13. Na tomto místě soud dále připomíná, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Ačkoliv NSS vyslovil tento závěr ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, považuje jej soud za aplikovatelný i na návrhové body podle § 101b odst. 2 s. ř. s., neboť těmi je soud při svém rozhodování rovněž vázán (srov. § 101d odst. 1 s. ř. s.).
14. Zdejší soud považuje za nezbytné dále zdůraznit, že je vázán závěrem NSS (srov. § 110 odst. 4 s. ř. s.) o tom, že napadené OOP není nepřezkoumatelné v části regulující skupinu pozemků A (srov. bod 8 tohoto rozsudku). S ohledem na to se soud zabýval již pouze námitkami nepřiměřenosti a diskriminace, které navrhovatelé vznesli ve vztahu k zařazení skupiny pozemků A do plochy ZO.

15. Navrhovatelé namítají, že zařazení skupiny pozemků A do plochy ZO představuje diskriminační a neproporcionální zásah do práv. Diskriminaci spatřují zejména v rozdílném zacházení s těmito pozemky v porovnání s pozemky odpůrkyně, s nimiž skupina pozemků A sousedí na západě a které byly zařazený do zastavitelné plochy Z2 s funkčním využitím OV. Plocha Z2 přitom sahá až ke koridoru budoucí dálnice D7. Na východní straně sousedí skupina pozemků A s pozemky ve vlastnictví navrhovatele a), které jsou zařazený do stabilizované plochy OM, která rovněž sahá až ke hranici koridoru budoucí dálnice D7. Z obou stran tedy skupina pozemků A sousedí s plochami, které izolační zeleň neobsahují, a skupina pozemků A tak vytváří jakousi „proluku“ v okolní zástavbě. Navrhovatelé tvrdí, že oddělení obce od dálnice zajistí dostatečně plocha ZO v šíři koridoru dálnice D7 a protihluková stěna.
16. Na tomto místě soud připomíná hranice, v nichž smí zasahovat do procesu územního plánování. Podle rozsudku NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, v procesu územního plánování *„jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podobu a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obce) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsáných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto ‚vejde‘ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.“* Úkolem soudu tak není určovat, jakým způsobem má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování, ale pouze korigovat extrémy. V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního samosprávného celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103). Ze zásady zdrženlivosti tak plyne, že ke zrušení opatření obecné povahy v oblasti územního plánování by měl soud přistoupit, pouze pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, respektive v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.
17. Územní plán, ať je jeho obsah jakýkoliv, vždy představuje určitý zásah do vlastnického práva, neboť stanoví meze jeho výkonu. V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, je uvedeno, že *„územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť*

dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek, jenž je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.“ Jak tedy lze z citované judikatury dovodit, hodnocení proporcionality (včetně dodržení zásady nediskriminace) opatření obecné povahy představuje nedílnou součást jeho soudního přezkumu, přičemž v případě územního plánování především není možné připustit zásahy do vlastnického práva vykazující znaky diskriminace, „nerozumnosti“ či libovůle. Na druhou stranu je třeba předeslat, že vlastník pozemku nemá nárok na schválení konkrétní podoby územního plánu podle jeho požadavku, tj. aby územní plán umožňoval realizaci předem definovaného (stavebního) záměru vlastníka (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011-17, ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, nebo ze dne 18. 11. 2010, č. j. 7 Ao 5/2010-68).

18. Soud v souladu se zásadou subsidiarity a minimalizace zásahu posuzuje přiměřenost regulace z hlediska splnění následujících podmínek: a) zda má zásah ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod, b) zda je činěn v nezbytně nutné míře, c) zda je činěn nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě k rozumně zamýšlenému cíli, d) zda je činěn nediskriminačním způsobem a e) zda je činěn s vyloučením libovůle. Není-li některá z uvedených kumulativních podmínek splněna, je to zásadně důvodem pro zrušení územního plánu v té části, jež s dotyčným zásahem souvisí (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2013, č. j. 9 Ao 1/2011-192).
19. Při aplikaci výše uvedených východisek na projednávanou věc je třeba zdůraznit, že územní plán je vydáván obcí, která si v něm stanoví způsob, jakým chce využívat své území a jak se chce do budoucna rozvíjet. Důvody, proč se některá obec rozhodne jít cestou rozsáhlejší regulace a jiná obec zvolí regulaci volnější (případně územní plán vůbec nepořídí), jsou projevem samosprávy každé obce, kterou realizuje právě přijímáním územního plánu prostřednictvím zastupitelstva jakožto vrcholného orgánu obce v oblasti samostatné (samosprávné) působnosti.
20. Ze správního spisu soud zjistil, že navrhovatel a) podal námitky ze dne 16. 9. 2019 a ze dne 24. 9. 2019. V nich uplatnil obdobnou argumentaci jako v projednávaném návrhu. Poukázal na rozdílný přístup k ploše Z2 sousedící se skupinou pozemků A a zároveň požadoval zařazení skupiny pozemků A do plochy OM – občanská vybavení – komerční zařízení malá a střední. Uvedl, že skupinu pozemků A koupil za účelem rozšíření podnikatelské činnosti. Návrh územního plánu je proto v rozporu s jeho legitimním očekáváním a se zásadou proporcionality.
21. Odpůrkyně těmto námitkám nevyhověla. Z odůvodnění vypořádání námitek (str. 99 a 104 textové části napadeného OOP) mimo jiné vyplývá, že navrhovatel a) nemohl mít jakékoliv legitimní očekávání stran využití skupiny pozemků A (z důvodu předchozí neexistence územního plánu a způsobu ochrany nemovitostí jako ZPF v druhu orná půda). Na změnu funkčního využití těchto pozemků neexistuje právní nárok. Zařazení skupiny pozemků A do ploch ZO je koncepčním návrhem souvisejícím s návrhem koridoru stavby dálnice D7 a sloužícím k oddělení koridoru dopravní infrastruktury od zastavěného území obce. Dále zde

odpůrkyně uvedla, že ke „konstatování, že v přímém sousedství se nachází plocha OV a nově zastavitelná plocha Z2 uvádíme, že v tomto případě se jedná o plochu občanského vybavení – veřejná infrastruktura (OV), kdy plocha Z2 je plochou určenou pro rozvoj navrhaný ve veřejném zájmu, a to v přímé návaznosti na stávající objekt školky, která by měla kompenzovat nedostatečné sportovní a tělovýchovné zázemí v obci. Provedení návrhu této plochy ve veřejném zájmu nemůže být argumentem pro odůvodnění návrhu na rozvoj pro soukromého podnikání.“

22. Ze správního spisu dále vyplývá, že Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) vydal koordinované stanovisko ze dne 19. 4. 2017, č. j. 030913/2017/KUSK (srov. též str. 46 a 47 textové části napadeného OOP), v souvislosti s nímž byla uzavřena dohoda mezi odpůrkyní a krajským úřadem dne 25. 5. 2018. Pořizovatel napadeného OOP následně požádal o změnu tohoto stanoviska. V odůvodnění napadeného OOP k tomu odpůrkyně uvedla: „Změna stanoviska, která z této uzavřené dohody vyplynula, pak byla potvrzena písemností č. j. 140136/2018/KUSK ze dne 9. 11. 2018, ve které byl dotčeným orgánem vydán souhlas s nezemědělským využitím lokality Z2 o výměře 2,9588 ha – občanské vybavení – veřejná infrastruktura; Z1 o výměře 2,5228 – smíšené obytné venkovské a P1 o výměře 0,2566 – smíšené obytné venkovské – plochy v zastavěném území. Souhlas byl také vydán k redukovaným plochám Z3a a Z3b pro ochrannou a izolační zeleň, které byly vymezeny pro ochranu zastavěného území a vesnické památkové rezervace před negativními dopady plánované realizace dálnice D7 a z důvodu kompenzace nedostatečného zastoupení přírodních, lesních a rekreačních ploch v intenzivně zemědělsky obhospodařovaném území. Dohodnutý způsob redukce: V poloze mezi zastavěným územím obce a dálnicí zůstanou plochy Z3a a Z3b zachovány v navrženém rozsahu, byl v návrhu ÚP proveden. Mimo obec pak tyto pásy byly redukovány na max. šíři 50 metrů“ (str. 47 textové části napadeného OOP).
23. Z napadeného OOP dále vyplývá, že zastavitelné plochy Z3a a Z3b zeleně – ochranné a izolační (ZO) jsou vymezeny v rozsahu 8,4 ha, a to vzhledem ke snaze chránit zastavěné území a území vesnické památkové rezervace před negativními dopady plánované realizace dálnice D7, a zároveň kompenzují nedostatečné zastoupení přírodních, lesních a rekreačních ploch v intenzivně zemědělsky obhospodařovaném území (srov. kapitulu 21.2 odůvodnění, str. 53-54 textové části napadeného OOP). Obdobně na str. 62 v kapitole 22.7 (urbanistická koncepce) textové části napadeného OOP je uvedeno: „Územní plán Třebíz vymezuje podél koridoru pro dálnici D7 rozsáhlou návrhovou plochu s rozdílným způsobem využití zeleně - ochranná a izolační. Tento rozsáhlý pás zeleně by měl sloužit především k eliminaci negativních dopadů blízkosti vysokokapacitní silniční komunikace, přičemž by měl chránit zastavěné území obce. Mimo to však také představuje potenciální příležitost pro rekreační aktivity nepobytového charakteru, přičemž rovněž kompenzuje nedostatečné zastoupení zeleně (a lesů) v intenzivně zemědělsky využívaném území.“
24. Do zastavěného území jsou zahrnuty všechny pozemky zahrnuté do intravilánu (hranice sídel z roku 1966) a dále pozemky evidované v katastru nemovitostí jako zastavěné stavební pozemky včetně okolních souvisejících pozemků, kterými se rozumí pozemky pod společným oplocením s dotčenou stavbou na zastavěném stavebním pozemku (srov. kapitulu 22.1 odůvodnění, str. 55 textové části napadeného OOP).
25. Podle napadeného OOP je dále zastavitelná plocha Z2 (OV) jedinou plochou pro rozvoj občanského vybavení v území, je lokalizována v severozápadní části sídla, v přímé vazbě na zastavěné území a stávající objekt občanského vybavení (mateřská škola), přičemž je vázána na stávající veřejnou vybavenost obce a umožňuje její intenzifikaci a rozvoj (srov. podkapitulu 27.1.4 odůvodnění, str. 94 textové části napadeného OOP). Tato plocha

má kompenzovat nedostatečné sportovní a tělovýchovné zázemí v obci (srov. kapitolu 21.3 odůvodnění, str. 54 textové části napadeného OOP) a má být koncipována jako multifunkční sportovní ohnisko v obci (srov. kapitolu 4.1, bod 23, str. 7 textové části napadeného OOP).

26. Soud se nejprve zabýval námitkou diskriminace navrhovatele a) oproti odpůrkyni, jejíž sousední pozemky byly zařazeny do zastavitelné plochy Z2 s funkčním využitím OV. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 4 As 118/2022-42, jehož závěry je zdejší soud v nyní projednávané věci zcela vázán, požadavek rovného zacházení se týká subjektů, které jsou ve srovnatelném postavení (srov. také rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 As 338/2016-27, bod 14 a judikaturu tam citovanou). Pouze jsou-li subjekty ve srovnatelném postavení, zkoumá soud, zda má odlišné zacházení objektivní důvody. Soud se proto zabýval tím, zda se navrhovatel a) jako vlastník skupiny pozemků A nachází ve srovnatelném postavení jako odpůrkyně, která je vlastníkem pozemků zařazených do plochy Z2. Shodně se závěry NSS přitom zdejší soud uvádí, že nikoliv. Zastavitelná plocha Z2 je totiž určena pro rozvoj veřejné infrastruktury v obci, konkrétně sportovního zázemí v návaznosti na přilehlou mateřskou školu. Jedná se tedy o zcela odlišné funkční využití, než jaké požadoval navrhovatel a) pro skupinu pozemků A (OM) za účelem rozvoje své komerční činnosti. S ohledem na tuto odlišnost budoucího využití plochy Z2 a navrhovatelem a) plánovaného využití skupiny pozemků A (soukromý vs. veřejný zájem na využití) nemohou jejich vlastníci být ve srovnatelném postavení. Z toho důvodu se odpůrkyně nemohla vůči navrhovateli a) jako vlastníku skupiny pozemků A dopustit nerovného zacházení ve vztahu k pozemkům zařazeným do plochy Z2. Námitka diskriminace vzhledem k pozemkům v ploše Z2 je proto nedůvodná. Ve srovnatelném postavení by navrhovatel a) mohl být s jiným vlastníkem, jehož srovnatelné pozemky by byly zahrnuty do plochy OM nebo obdobného funkčního využití. Soud nicméně konstatuje, že navrhovatel a) existenci takové plochy netvrdí a soud má za to, že ji napadené OOP nevymezuje. Naopak nelze přehlédnout, že skupina pozemků A z jižní strany sousedí s pozemky jiných vlastníků, mezi něž patří i odpůrkyně, které byly rovněž zařazeny do plochy ZO. Navrhovatel a) tedy není ani jediným takto dotčeným vlastníkem.
27. Navrhovatelé dále považují za neproporcionální, že skupina pozemků A byla do plochy ZO zařazena v celém rozsahu, tedy včetně částí mimo koridor dálce D7. Pro oddělení obce od dálnice je podle nich dostačující pás zeleně v šíři koridoru v kombinaci s protihlukovou stěnou.
28. Z rozhodnutí o námitce navrhovatele a) je zřejmé, že zařazení skupiny pozemků A do ploch ZO přímo souvisí se zřízením plochy Z3a. Zřízení plochy Z3a napadené OOP odůvodňuje dvojím způsobem: jednak ochranou zastavěného území a vesnické památkové rezervace před negativními dopady blízkosti dálnice D7, jednak kompenzací nedostatku přírodních, lesních a rekreačních ploch s tím, že plochy ZO představují příležitost pro rekreační aktivity nepobytového charakteru. Tyto cíle soud považuje za legitimní. Navrhovatelé namítají, že pro oddělení od dálnice D7 není nezbytné, aby plocha ZO zaujímal celou plochu skupiny pozemků A i mimo koridor dálnice D7.
29. V této souvislosti soud připomíná, že důvody, proč se některá obec rozhodne jít cestou rozsáhlejší regulace a jiná obec zvolí regulaci volnější, jsou projevem samosprávy každé obce. Soud je vázán zásadou zdrženlivosti, z níž plyne, že ke zrušení opatření obecné povahy v oblasti územního plánování by měl soud přistoupit, pouze pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, respektive v intenzitě zpochybňující zákonnost

posuzovaného řízení a opatření jako celku. V tomto světle je třeba posuzovat také rozsah zeleně, který odpůrkyně považuje za nezbytný pro ochranu svého území před negativními dopady budoucí dálnice D7. Ta se přitom nachází ve skutečně bezprostřední blízkosti jejího zastavěného území. Podle soudu nelze dovozovat, jak to činí navrhovatelé, že vymezila-li odpůrkyně ochrannou a izolační zeleň i na částech skupiny pozemků A ležících mimo koridor dálnice D7, jde automaticky o nepřiměřený zásah do práv vlastníka těchto pozemků. Koridor dálnice představuje minimální nutnou ochranu zastavěného území odpůrkyně, nikoliv maximální možnou. Soud se proto neztotožnil s tvrzením navrhovatelů, že ochranná zeleň mimo koridor dálnice nemůže splňovat kritérium nezbytnosti. Tato zeleň má navíc plnit vedle ochrany před negativními dopady blízké dálnice také další cíl, kterým je navýšení ploch zeleně v obci.

30. Při posuzování proporcionality zařazení skupiny pozemků A do plochy ZO je třeba přihlédnout také k tomu, že tyto pozemky se v minulosti nenacházely v intravilánu obce (srov. výkres na str. 55 textové části napadeného OOP) a v katastru nemovitostí jsou vedeny jako součást ZPF (orná půda). Podle rozsudku NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011-17 platí, že „[v]lastník pozemků není opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech, jestliže schválené funkční využití pozemků odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jejich využívání a pokračování v tomto způsobu využívání pozemků není opatřením obecné povahy ani zčásti vyloučeno“. Vzhledem k tomu, že napadené OOP stanoví v plochách ZO přípustné využití „*pozemky ZPF a PUPFL*“, zůstává navrhovateli a) stávající způsob využití skupiny pozemků A zachován. Zařazení skupiny pozemků A do plochy ZO ho proto na jeho vlastnickém právu (nepřiměřeným způsobem) nezkracuje. Navrhovateli a) nesvědčilo ohledně zařazení skupiny pozemků A do funkčního využití OM žádné legitimní očekávání.
31. Nelze též přehlédnout, že na sousedních pozemcích odpůrkyně má nejen vzniknout nové sportoviště, ale nachází se zde i mateřská škola odpůrkyně. V takovém kontextu podle názoru soudu nevykazuje zařazení celé plochy skupiny pozemků A do plochy ZO a jeho zdůvodnění ochranou před negativními dopady blízké dálnice znaky libovůle, jak tvrdí navrhovatelé, ale má svou logiku.
32. Námitky jsou proto nedůvodné.
33. Jde-li o navrhovatelku b), soud odkazuje na závěry jím učiněné v bodu 39 rozsudku č. j. 54 A 12/2021-71, přičemž opakuje, že není vlastníkem žádného z pozemků ve skupině pozemků A, a proto nemohlo dojít k zásahu do jejího vlastnického práva, z čehož vyplývá, že v tomto rozsahu nemohla být se svým návrhem úspěšná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Vzhledem k výše uvedenému tedy soud konstatuje, že návrh na zrušení napadeného OOP v části textového i grafického vymezení plochy ZO – zeleň ochranná a izolační na skupině pozemků A je nedůvodný, a soud jej proto podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.
35. Soud neprovedl důkazy navržené účastníky, neboť většina z nich je součástí spisového materiálu, který měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel. Takové podklady pro rozhodnutí soudu se za důkazní prostředky nepovažují a dokazování se jimi neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Ostatní důkazy soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť se vztahují ke skutečnostem, které nejsou vzhledem k výše uvedeným úvahám v projednávané věci rozhodné, respektive by na závěrech soudu nemohly nic změnit.

36. Vzhledem k tomu, že NSS rozsudkem č. j. 4 As 118/2022-42 zrušil také výrok III rozsudku č. j. 54 A 12/2021-71, jímž zdejší soud rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi navrhovatelem a) a odpůrkyní, rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku opětovně o náhradě nákladů řízení mezi těmito dvěma účastníky, a to podle § 60 odst. 1 s. ř. s.
37. V řízení před zdejším soudem byla převážně procesně úspěšná odpůrkyně, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení, kterou soud určil následovně. Navrhovatel a) se domáhal zrušení celého napadeného OOP, eventuálně zrušení čtyř částí napadeného OOP. Soud vyhověl pouze návrhu na zrušení části napadeného OOP ve vztahu k pozemku parc. č. XG a ve zbytku v konečném důsledku návrh zamítl. Navrhovatel a) byl tedy úspěšný přibližně z $\frac{1}{4}$, zatímco odpůrkyně byla úspěšná ze $\frac{3}{4}$. V případě částečného úspěchu ve věci má právo na náhradu nákladů ten účastník, jehož míra procesního úspěchu převažuje nad mírou procesního neúspěchu. Odpůrkyni tedy soud přiznal náhradu části nákladů řízení ve výši odpovídající rozdílu mezi mírou procesního úspěchu a mírou procesního neúspěchu. Vzhledem k tomu, že míra úspěchu odpůrkyně byla $\frac{3}{4}$ a míra neúspěchu $\frac{1}{4}$, má nárok na náhradu nákladů ve výši $\frac{1}{2}$. Náklady odpůrkyně, při jejichž posouzení soud vyšel z úkonů plynoucích ze soudního spisu, zahrnují také náklady na zastoupení advokátem. Jelikož je odpůrkyně obcí, která nevykonává působnost orgánu územního plánování, a tudíž nezaměstnává žádné osoby odborně způsobilé hájit územní plán v soudním řízení, má soud náklady na zastoupení advokátem za účelně vynaložené (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, nebo rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 As 461/2018-23).
38. Náklady odpůrkyně v řízení před zdejším soudem o společném návrhu dvou navrhovatelů sestávají z odměny advokáta za dva účelné úkony právní služby po 5 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (vyjádření k návrhu) ze dne 16. 4. 2021 – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 3 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. K odměně za právní služby v souhrnné výši 10 200 Kč byly přičteny dvě paušální náhrady hotových výdajů v celkové výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož se jedná o náhradu nákladů řízení pouze ve vztahu k navrhovateli a), připadá na ni pouze polovina součtu uvedených částek (10 800 Kč), tj. 5 400 Kč. Společnost Frank Bold Advokáti, s.r.o., IČO: 28359640, jejímž prostřednictvím vykonává zástupce odpůrkyně advokacii, je plátkyní DPH, a proto byla uvedena částka zvýšena o náhradu za DPH ve výši 21 %, tj. 1 134 Kč. Celkem se tedy jedná o částku 6 534 Kč. S ohledem na míru procesního úspěchu odpůrkyně v řízení před zdejším soudem, má odpůrkyně nárok na náhradu nákladů ve výši $\frac{1}{2}$, tj. 3 267 Kč. Tuto částku je navrhovatel a) povinen odpůrkyni uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce odpůrkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). O náhradě nákladů ve vztahu mezi navrhovatelkou b) a odpůrkyní již soud nerozhodoval, neboť výrok IV jeho rozsudku č. j. 54 A 12/2021-71 nebyl zrušovacím rozsudkem NSS č. j. 4 As 118/2022-42 dotčen a na rozsahu práva odpůrkyně na náhradu nákladů řízení se nic nezměnilo.
39. V řízení o kasační stížnosti se odpůrkyně domáhala zrušení celého výroku I, který byl ve prospěch navrhovatele a), a výroku III rozsudku č. j. 54 A 12/2021-71. NSS odpůrkyni vyhověl pouze částečně, neboť zrušil pouze výrok I bod a) a výrok III. Výrok III se týkal pouze náhrady nákladů řízení. Procesní úspěšnost odpůrkyně v řízení o kasační stížnosti

proto soud posuzoval pouze vzhledem k úspěšnosti odpůrkyně ohledně výroku I, kde jí NSS vyhověl pouze v jednom ze dvou bodů. Za této situace je proto procesní úspěch odpůrkyně poloviční. Z toho důvodu soud odpůrkyni ani navrhovateli a) právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal, neboť jejich procesní úspěch je vyrovnaný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. srpna 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu